אלו ת"ח ור"ל סבר לה א) כדדרש רבא °אני חומה זו כנסת ישראל ושדי כמגדלות אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות. ב)רב (א) נחמן בר רב חסדא רמא כרגא ארבנן, א"ל רב נחמן בר יצחק עברת אדאורייתא ואדנביאי ואדכתובי. אדאורייתא דכתיב °אף חובב עמים כל קדושיו בידך – אמר משה לפני הקב"ה: רבונו של עולם אפילו בשעה שאתה מחבב עמים כל קדושיו יהיו בידך, והם תכו לרגלך – תני רב יוסף אלו תלמידי חכמים שמכתתים רגליהם מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה, ישא מדברותיך – לישא וליתן בדבורותיו של מקום, אדנביאי דכתיב °גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך ושרים – אמר ג) עולא: פסוק זה בלשון ארמית נאמר, אי תנו כולהו, עתה אקבצם, ואם מעט מהם, יחלו ממשא מלך ושרים, אדכתובי דכתיב °מנדה בלו והלך לא שליט למרמא עליהם ד) ואמר רב יהודה מנדה זו מנת המלך, בלו זו כסף גולגלתא, והלך זו ארנונא. רב פפא רמא כריא חדתא איתמי, א"ל רב שישא בריה דרב אידי לרב פפא ודילמא לא מדויל? א"ל משקל שקילנא מנייהו: אי מדויל מדויל, ואי לא מהדרנא להו ניהליהו. ה) אמר רב יהודה הכל לאגלי גפא אפילו מיתמי ו) אבל רבנן לא צריכי נטירותא. הכל לכריא פתיא אפי' מרבנן ולא אמרן אלא דלא נפקי באכלווא אבל נפקי באכלווא, רבנן לאו בני מיפק באכלווא נינהו. רבי פתח אוצרות בשני בצורת אמר: יכנסו בעלי מקרא בעלי משנה בעלי גמרא בעלי הלכה בעלי הגדה אבל עמי הארץ אל יכנסו. דחק רבי יונתן בן עמרם ונכנס, אמר לו: רבי, פרנסני, אמר לו בני קרית? אמר לו לאו, שנית? א"ל לאו, אם כן במה אפרנסך? [א"ל] פרנסני ככלב וכעורב, פרנסיה, בתר דנפק יתיב רבי וקא מצטער ואמר אוי לי שנתתי פתי לעם הארץ. אמר לפניו ר' שמעון בר רבי שמא יונתן בן עמרם תלמידך הוא שאינו רוצה ליהנות מכבוד תורה מימיו? בדקו ואשכח, אמר רבי: יכנסו הכל. רבי לטעמיה, דאמר רבי ז) אין פורענות באה לעולם אלא בשביל עמי הארץ. כההוא דמי ח) כלילא דשדו אטבריא אתו לקמיה דרבי ואמרו ליה ליתבו רבנן בהדן, אמר להו לא, אמרו ליה ערוקינן, [א"ל] ערוקו, ערקו פלגיהון, דליוה פלגא, אתו הנהו פלגא קמי דרבי א"ל ליתבו רבנן בהדן, אמר להו לא, ערוקינן, ערוקו, ערקו כולהו, פש ההוא כובס שדיוה אכובס, ערק כובס, פקע כלילא, א"ר: ראיתם שאין פורענות בא לעולם אלא בשביל עמי הארץ: וכמה יהא בעיר ויהא כאנשי העיר וכו': ורמינהי ט) °החמרת והגמלת העוברת ממקום למקום ולנה בתוכה והודחה עמהן הן בסקילה וממונן פלט, ואם נשתהו שם שלשים יום הן בסייף וממונן אבד, אמר רבא לא קשיא הא לבני מתא הא ליתובי מתא כדתניא י) המודר הנאה מאנשי העיר כל שנשתהא שם שנים עשר חדש אסור ליהנות ממנו פחות מכאן מותר, מיושבי העיר כל שנשתהא שם שלשים יום אסור ליהנות ממנו פחות מכאן מותר ליהנות ממנו. ולכל מילי מי בעינן י"ב חדש והתניא כ) שלשים יום לתמחוי, שלשה חדשים לקופה, ששה לכסות, תשעה לקבורה, שנים עשר לפסי העיר. אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן כי תנן נמי מתניתין שנים עשר חדש לפסי העיר תנן. וא"ר אסי אמר ר' יוחנן °הכל לפסי העיר ואפי' מיתמי אבל רבנן לא מ) דרבנן לא צריכי נטירותא, אמר רב פפא °לשורא ולפרשאה ולטרזינא אפילו מיתמי אבל רבנן לא צריכי נטירותא כללא דמילתא כל מילתא דאית להו הנאה מיניה אפילו מיתמי, רבה רמא צדקה איתמי דבי בר מריון א"ל אביי והתני רב שמואל בר יהודה אין פוסקין צדקה על היתומים אפילו לפדיון שבוים א"ל אנא לאחשובינהו קא עבידנא. ס) איפרא הורמיז אימיה דשבור מלכא שדרה ארנקא דדינרי לקמיה דרב יוסף אמרה ליהוי למצוה רבה יתיב רב יוסף וקא מעיין בה מאי מצוה רבה א"ל אביי מדתני רב שמואל בר יהודה אין פוסקין צדקה על היתומים אפילו לפדיון שבוים שמע מינה פדיון

פדיון

אלו תלמידי חכמים. אלמא אין צריכין חומה: **[זו] כנסת ישראל.** כולם שוין לענין חומה וגודרים עצמן מלטמע בעובדי כוכבים: **שאתה מחבב עמים.** שאתה מאהיב להספניך להשליטן על בניך: **כל קדושיו.** של ישראל בידך [הם] לשומרן: **בלשון ארמי נאמר.** יתנו=תרגום של ישנו כמו ושננתם ותתנינון (דברים ו): **אם שנו כולם.** וכן רובן יהיו שונין ועוסקים בתורה כשיגלו בעמים: **עתה אקבצם.** בקרוב אקבצם: **ויחלו מעט וגו'.** ואף [אם] מועטין הן השונין בעמים יחלו ממשא מלך ושרים יהיו בטלים מלשאת משא מלך ושרים. יחלו כמו לא יחל דברו (במדבר ל): **מנדה בלו והלך.** דריוש לוה אחת פחת עבר הנהר על אנשי כנסת הגדולה: **מנת המלך.** מגבת מסים שהן מטילין תמיד על בני המדינה: **ארנונא.** עשורי תבואות ובהמות מדי שנה בשנה: **כריא חדתא.** יציאת כריית באר מים חיים לשתות: **לא מדויל.** לא ימלאו בו מים והפסדתם חנם ויתמי לאו בני מחילה נינהו דליחלו: **לאגלי גפא.** לשערי חומות העיר להגיב בהן דלתות. אגלי=דלתות כמו טרוקו גלי ברכות (דף כח.) גפא=סתימה כמו מלא אחר הגפה באלו מציאות (ב"מ דף כה:): **לכריא פתיא.** חפירת בור לשתות מים ועל שם הכלי המונח שם בבור תמיד לשתות בו עוברי דרכים קורהו פתיא: **אפילו מרבנן.** שהכל צריכין למים: **דלא נפקי באכלווא.** שאין הן עצמם יוצאין בהכרזה לחפור אלא שוכרים פועלים: **ככלב וכעורב.** שחס הקב"ה עליהם (שבת קנה:) שנאמר יודע צדיק דין דלים (משלי כט) לפי שהכלב מזונותיו מועטין לפיכך שוהה אכילתו במעיו שלשת ימים וגבי עורב כתיב לבני עורב אשר יקראו (תהלים קמז) לפי שהעורב אכזרי על בניו והקב"ה מזמין להן יתושין מתוך גוללם ואוכלין: **דמי כלילא.** עטרה למלך קיסר: **אתו.** עמי הארץ לקמיה דרבי: **דליוה לפלגא.** מחל המלך דמי החלי וסילקה מעליהן: **שדיוה אכובס.** הטילוה פחתי המלך על הכובס: **החמרת והגמלת.** שיירא של חמרים ושל גמלים: **הרי אלו בסקילה.** כדין שאר יחידים: **יתובי מתא.** בשלשים יום וגבי עיר הנדחת כתיב יושבי העיר (דברים יג): **ולכל מילי.** ומקמי הכי לא יהיב מידי עם בני העיר: **שלשים יום לתמחוי.** כיון ששהה שם שלשים יום גובין הימנו [גבאי] התמחוי מאכל לעניים: **לקופה.** לצדקה: **לכסות.** עניי העיר: **לקבורה.** לקבור עניי העיר שהיא יאלה יתירה: **לשורא.** לתיקון החומה: **לפרשא.** פרש (ב) שהולך סביבות העיר לשומר' ולידע מה היא צריכה: **לטרזינא.** שומר כלי זיין של בני העיר ויושב בבית אצל השער:

שבי

לא שליט למרמא עליהם. לפי שהיו עסוקים במלאכת שמים בבנין בית המקדש ה"נ אין להטיל מס על לומדי תורה: **והלך** זו ארנונא. פי' בקונטרס עישור בהמות ותבואה כו' ור"ח פי' ארוחת דורון לשלטון העובר ממקום למקום שנותן לו כל עיר ועיר ארוחה ופירושו מלשון ויבא הלך לאיש העשיר (שמואל ב יב): **כריא** פתיא. פירש ר"ח להסיר גבשושית מרחוב העיר: **איפרא** הורמיז. פר"ח דמשמעות הלשון חן מאת המקום איפרא כמו אפריון נמטייה לר"ש (ב"מ דף קיט.) הורמיז שם שכינה כי ההיא דס"פ אחד דיני ממונות (סנהדרין דף לט. ושם ד"ה דהורמיז) מפלגא דידך ולעיל דהורמיז בזיי"ן מפלגא ולתחת דהורמין בנו"ן כמו הורמין בר לילתא לקמן (דף עג.): (לעיל) **ככלב** וכעורב. כמו שפי' הקונטרס והיינו דכתיב נותן לבהמה לחמה לבני עורב וגו' בהמה בגימטריא כלב: **יתיב** רב יוסף וקא מעיין בה. וא"ת וכי לית ליה ביבש קצירה תשברנה וגו' (ישעיה כז) כדאמרי' בפירקין (דף י:) וי"ל דקבל' משום שלום מלכות כדעבד רבא לקמן (שם) וכי היכי דפלגינהו רבא לעניי עובדי כוכבים ה"נ פדה בהו רב יוסף שבויי עובדי כוכבים ומיהו לא צריכי להכי אלא כדפירש הקונט' (ג) ס) דרבא דקבלה משום שלום מלכות וכיון שאמר לו ליתן למצוה רבה לא היה אפשר לחלקם לעניי עובדי כוכבים דאסור לגנוב דעת הבריות ואפי' דעתו של עובד כוכבים (חולין צד.) אבל מעות המתחלקים לעניים אין כאן גניבת דעת דאיכא כמי ידעי שישראל רגילין לפרנס כדאמר בהנזקין (גיטין דף סא.) מפרנסים עניי עכו"ם עם עניי ישראל מפני דרכי שלום והא דקבל מההוא טייעא דנדב שרגא לבי כנישתא בפ"ק דערכין (דף ו: ושם ד"ה עד) אע"ג דהתם לא היה שלום מלכות התם טעמא משום דהוו כמו קרבן ואמרינן (נזיר סב.) איש איש לרבות נכרים שנודרים נדרים ונדבות כישראל:

פדיון

מסורת הש"ס

א) [פסחים סז.]: ב) ס"א רב הונא: ג) ס"א רבא: ד) נדרים סב: ה) ב"מ קח.: ו) [שם ולעיל ז:]: ז) [בבא קמא. ע"ש יבמות סג. ע"ש]: ח) [פי' גנגנ מר המלך אמר המלך כותיל ופסעו היהודים בשמירת העיר ישלמו דמי הכזר. ערוך ערך כליל א']: ט) סנהדרין קיב. ע"ש: י) [סנהדרין שם תוספתא נדרים פ"ב]: כ) [תוספתא דפאה פ"ד]: ל) פי' קרשי עץ לחזק שערי העיר. ערוך ערך פס א'): מ) [לעיל ז: וש"נ]: נ) [עי' פירש"י נדה כ: ובתענית כד:]: ס) נ"ל דרב יוסף. רש"א:

עין משפט נר מצוה

נז א מיי' פ"ו מהלכות ת"ת הלכה י סמג עשין יב טוש"ע ח"מ סי' קסג סעיף ה וטוש"ע י"ד סי' רמג סעיף ב:

נח ב ג ד מיי' פ"ו מהל' שכנים הל' ו ז סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קסג סעיף ד:

נט ה ו ז מיי' שם ופ"ו מהל' ת"ת הל' י סמג שם וסי' יב טוש"ע שם וטוש"ע י"ד סי' רמג סעיף א ב:

ס ח טוש"ע י"ד סי' רנא סעיף יא:

סא ט מיי' פ"ד מהל' ע"ז הל' ע:

סב י מיי' פ"ט מהל' נדרים הל' יז סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סי' ריז סעיף לג:

סג כ מיי' פ"ט מהל' מתנות עניים הל' יב סמג עשין קסב טוש"ע י"ד סי' רנו סעיף ה:

סד ל מיי' פ"ו מהל' שכנים הל' ה סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קסג סעיף ב:

סה מ מיי' שם הל' ו סמג שם טוש"ע שם סעיף ד:

סו נ ס ע מיי' שם ופ"ו מהל' ת"ת הלכה י סמג שם טוש"ע שם וטוש"ע י"ד סי' רמג סעיף ב:

סז פ צ מיי' פ"ז מהל' מתנות עניים הלכה יב סמג עשין קסב טוש"ע י"ד סי' רמח סעיף ג:

סח ק מיי' שם פ"ח הל' ט סמג עשין קסב טוש"ע י"ד סי' רנב סעיף ג:

סט ר מיי' שם הל' י סמג שם טוש"ע י"ד סי' רנב סעיף א:

רבינו גרשום

אלו ת"ח. שלומדין זה מזה כתינוק יונק משדי אמו: **וריש לקיש** דמפיק מאספרם מחול ירבון דריש האי אני חומה בכל ישראל ולא בצדיקים בלבד: **כרגא.** כסף גולגלתא: **אע"פ שאתה מחבב אומות העולם.** שאתה נותן להם על ישראל ממשלה בזמן שישראל בגלות אעפ"כ קדושיו של ישראל העוסקים בתורה יהיו מסורין בידך: לרגלך. משמע בשבילך ומשמע רגל ממש: יתנו בגוים. בלשון ארמי כמו ושננתם ותתנינון כלומר גם יתנון שעוסקים בתורה כולהו עתה אקבצם מגלותם ואם מעט מהם יעסקו ויחלו אותו מעט ויחלו כמו לא יחל דברו: מנת המלך. שנותנין מתנות למלך מסים: ארנונא. מס של קרקע: כריא חדתא. חפירה גדולה שחופרין ליכנס שם מים הרבה להשקות ממנה שדות ע"י דלייה ודרך נגרים ופסק (א) ליתן ליתומים חלק בחפירה זו שהן נהנין ממנה כאחרים: לא מדויל. שלא ינבעו המים ונמצאת מוציא מעות יתומים בכדי: לאגלי גפא. זהו שעושין מחיצה או גדר סמוך לחומת העיר מבחוץ כדי להגן על החומה ועל שם כך קרי אגלי גפא לשון הגפת דלתות כלומר לנעול שערים שעושין לפני פינת העיר משום מצור העיר: לכריא פתיא. שחופרין למלאות ממנו מים לשתות ועל שם כך קרי ליה כריא פתיא שדולין בכלי חרס כמו (ברכות נ וס"מ) פתיא אוכמא: **אפי' מרבנן.** שהן שותין ממנו כאחרים: ואי קא נפקי באכלווא. כלומר שיוצאין חבורות בני העיר הן עצמן (ואינן) [ואינהו] חופרין ואינן שוכרין רבנן לא עבדי הכי מפני כבוד תורה: פתח אוצר בשני בצורת. לפרנס עניים: בעלי הלכות. זה ששונה ברייתות. אף על גב דבדוכתא אחרינא אמרי' בעלי הלכות אלו בעלי משנה הכא הואיל ותני בעלי משנה צריכין למימר דהלכות אלו ברייתות הן: ככלב וכעורב. דכתיב ורחמיו על כל מעשיו: רבי לטעמיה. שלא היה רוצה לפרנס עם הארץ: ההוא דמי כלילא. שהשליך המלך מס על יושבי טבריא כדי שיקנו לו כתר: אמר להו. לא תסייען [לכו] רבנן: ערקינן. דלא מצינן למיתן כולי דמי כלילא אמר להו ערוקו: דלייה לדמי כלילא. על ההוא פלגא דאשתייר: פקע כלילא. בטל גזירת הכתר: הראיתם שאין פורעניות בא לעולם אלא בשביל עמי הארץ. דכיון דלא נשארו שם אלא רבנן לא גזרו עליהן ליתן דמי כתר שכל זמן שאחד מעמי הארץ היה שם גזרו ושוב לא גזרו: פיסקא ויהא כאנשי העיר. ליתן בכל מילי שנותנין בני העיר שנים עשר חדש: החמרת והגמלת. שיירא של חמרין וגמלין העוברים ממקום למקום ולנה בתוך עיר הנדחת והודחה עמה כדכתיב וידיחו את יושבי עירם הן בסייף וממונן אבד כאנשי עיר הנדחת כדכתיב הכה תכה את יושבי העיר וגו': הן נדונין בסקילה וממונן פלט. הואיל ולא נשתהו שם כלל אלא כדי לינה אלמא דל' יום הוי כיושבי העיר וקשיא למתני' דבעי י"ב חדש ב) למיקרייא מיתבא מתא לא בעינן אלא ל' יום ונידון כמותם משום דהכתוב מיירי בלשון יושבי כדכתיב הכה תכה את יושבי העיר וגו' אבל למיקרייא מבני מתא להיותן כאנשי העיר ליתן עמהם לכל דבר לא הוי עד י"ב חודש כדתניא המודר וכו': ולכל מילי. כלומר דמשמע במתני' שלא יתן כלום בדבר עד י"ב חודש והא תניא נמי הבא לעיר ונשתהה שם ל' יום חייב ליתן לתמחוי היינו כלי שבו נותנין מאכל ומקבצין וגובין מבני העיר ליתן מנות ממאכלים בתמחוי להאכיל לעניי העולם העוברים עליהם ואם נשתהה ג' חדשים יהן חלקו לקופה של צדקה שגובין מע"ש לערב שבת לפרנס עניי אותה העיר ואם נשתהה ו' חדשים חייב ליתן ג) חלקו בכסות: לפסי העיר שקורין שפיצ"א ותירות שעושין חוץ לחומה להחזיק העיר אלמא לכל מילי לא בעינן י"ב חדש: הכל לפסי. מן הכל גובין לצורך תקון פסי העיר: לשורא. לחזוק החומה: לפרשא. שקונים סוסים לפרשים (כפי) [כדי] שיצאו חוץ לעיר לעיין אם [באו] גייסות: לטורזינא. לצורך [כלי] זיין שנושאין אותן שומרי חומות העיר: בר מריון. איש א' היה עשיר גדול: אנא לאחשובינהו בעינא. שיהיו חשובין בכל דבר מצוה כמו אביהן:

נהרג

הגהות הב"ח

(א) גמ' רב חנן בר רב חסדא רמא כרגא וכו' עבר מר אדאורייתא:
(ב) רש"י ד"ה לפרשא פרש סהולך סביבות:
(ג) תוס' ד"ה יתיב וכו' כדפי' הקונטרס דרב יוסף קבלם הכא משום שלום. כ"כ לקמן דף י"א ד"ה דלא סיימוה:

א) נראה דצ"ל ופסק שיתנו היתומים חלק וכו'. ב) נ"ל הא למיקרייה מיתבא מתא וכו'. ג) נ"ל חייב ליתן חלקו בכסות: לפסי העיר שקורין שפיצ"א וכו'.

נושא
שיטת ר"נ בר יצחק - האם כרגא (כסף גולגלתא) על תלמיד חכמים עובר אדאורייתא אדנביאי ואדכתובי

נושא/מבנה
ב' תעלומים
1- לאגלי גפא
2- כריא פתיא

נושא
①-②
ב' מציאות שבהן מעורב רבי. מעשה השני מסביר את הנהגת רבי בראשון שבו רבי לא רצה לפרנס את עמי הארץ בעונת בצורת בטענה שאין פורענות באה לעולם אלא בגלל עמי הארץ

נושא
כמה זמן יהא אדם ויהא כאנשי העיר

נושא
1) מה גובים מיתומים
2) פדיון שבוים נחשב מצוה רבה

*איך רואים מכאן שאין לת"ח מס על הרבנן ש' מדרש ויד"ל

*כמו בבלי פתיא אוכמא

*(יעקב)-יגאות לב סב. אין פורענות באה לעולם אלא בגלל עמי הארץ